

Antanas Miškinis

Graži tu mano, brangi tėvyne

Vaizduotėj mano Tu pačioj grožybėj,
Visoj pilnybėj vasaros dienų.
Akvamariniais ežerai sužibę,
Pakalnės pilnos mėlynų linų.

Pavieškeliais rugiai siūbuoja šuoliais,
Rūpintojėlių saugomi laukuos.
O Tu, šviesių šventadienių gražuolė,
Eini su rūtų šakele plaukuos.

Eini ir šypsaisi – širdis nurimus,
Meni, kaip guodėmės kadais abu?
Sudėjau Tau dainas rinktiniais rimais
ir papuošiau jas kalinio rūbu.

Tau kojas plovė mėlyni upokšniai,
Kasas šukavo vėjas vakarų.
Iš tolo bolintys bažnyčių bokštai
Va kėlė dvasią prie darbų gerų.

Tu pasaka, kur milžinai atjoja,
Užgrūdintiems žygiuose didžiuos.
Visuos pavidaluos Tave svajoju,
Ilgiuos, dainuoju, už Tave meldžiuos.

Matau, kalneliuose pulkuoja gubos,
Jauni gandrai lekioja dar bailiai
Ir uogos paskutinės sirpti skuba,
Ir soduos noksta saulės obuoliai

Matau, kaip šakos obelių nuskąra
Su vaisiais ligi juodžemio paties.
Aš laime, gražią tartum šilko skarą,
Žadėjau Tau po kojomis patiest.

Man dingojas, kalneliuos dūli lobiai,
Užkeiktos pilys tyli kaip akmuo.
Naktis žvaigždėtaisiais sparnais apglobia.
Svajonės nieks negali nukamuot.

O naktys! Naktys pradžioje rugsėjo

Ilgai širdy ir atminty žėruos.

Dievulis žvaigždžių daugelį prisėja

Dangaus mėlynėje ir ežeruos.

Girdžiu – milžinkapiuos pušelé ošia,

Klevelis gelsta tėvo palangiuos.

Aš dėstau posmus ant berželio tošies.

Meldžiuos, dainuoju ir Tavęs ilgiuos.

* * *

Kur jūs lekiat, gervės mano mielos?

Gal rytoj klegėsit pro tėvynę...

Smurtas, melas ir spygliuotos vielos

Mane jauną šičia apipynė.

Aš buvau Vorkutoj, Chanavėjoj...

Kur nuo šalčio tartum kraujas stingsta.

Akyse tėvynė vien stovėjo

Paslaptینگam grožyje kaip sfinksas...